

Zákerný nepriateľ

Nájsť vydriu noru vôbec nie je jednoduché. A uloviť vydru je ešte ťažšie. Pán Smolný bol vytočený do nepříčetnosti z toho, ako sa mu nedarilo ani jedno, ani druhé.

„Veď ja ťa nájdem!“ vyhrážal sa. „Veď ja ťa dostanem! Aby si mi aj s tvojimi nenažrancami brala ryby. To určite! Veď ja si s tebou poradím.“

Keď sa mu konečne podarilo vystopovať, kde sa vydra počas dňa schováva, už niekoľko týždňov boli na svete dve mláďatká. Pili mamino mliečko a olizovali jej papuľku, keď sa vrátila z nočného lovu. Cítili vôňu čerstvej rybaciny. Tešili sa na deň, keď budú dosť veľké, aby ich mama vzala so sebou.

Iba nedávno s ňou prvý raz vliezli do vody. To bolo niečo! Roztiahli prstíky, medzi ktorými sa natiahla plávajúca blana. Na zemi vedeli iba poska-

kovať. Dlhé telíčko im vtedy bolo skôr na obtiaž a hrubý chvost nemotorne vliekli za sebou. No vo vode sa premenili na obratné stvorenia. Bolo to tam oveľa lepšie ako na súši!

Keď sa malá vydra narodí, nevie hneď plávať. Musí sa to naučiť ako ktorékoľvek iné zviera. Kožuchy však majú vydry prirodzene vodotesné. Ani v mrazoch im neprekáža, keď sú celý deň vo vode, a netrasú sa od zimy, keď vyjdú na breh. Pri prvom pokuse s plávaním však musia nabrať odvalu, tak ako hocikto iný, kto ešte nikdy neplával.

Muránske mládatá najprv cápali po vode labkami, olizovali ju a strkali do nej nos. Mama ich vola-

la, plávala tam a späť, chcela, aby ju nasledovali. Až keď staršie mláďa čľuplo konečne za ňou, to mladšie sa tiež rýchlo pobralo do vody. Nechcelo ostať osamote. Potom to už bolo len úžasné!

Chvíľu držali hlávku nad vodou, chvíľu pod vodou. Skúmali, ako funguje chvost, ktorý sa pri plávaní menil na kormidlo. Robili podvodné saltá, otočky a kotrmelce. Naháňali sa, špliechali, hrali sa s kameňkami. Zatvárali špeciálny noštek, vďaka ktorému im voda nenatiekla do dierok, a skúšali, ako dlho vydržia ponorené. Dokonca po chvíľke pod vodou otvorili oči – a videli perfektne! Neunikla im žiadna ryбка, ktorá plávala okolo. Už sa len naučiť loviť,

tak ako to vedela mama. Všetci traja však verili, že na učenie majú ešte kopy času. Po prvej plaveckej lekcii sa preto vrátili do bezpečia nory, očistili si kožuchy a hodnú chvíľu spomínali na farby, chute a vône rieky.

Pán Smolný sa na lov vydier poriadne nachystal. Síce ich nevidel, ale niekoľko dní chodil načúvať, odkiaľ presne vychádza ich tlmený piskot. Ozýval sa spod zeme tesne pri brehu.

Hlavný vchod do vydrej nory bol z vody, tam sa dostať nevedel. No počkal si na chvíľu, keď vydra vybehla druhou stranou – smerom do lesa. „Tam ste, paskudy!“ zavrčal.

Len čo bola vydria mama preč, pán Smolný začal kopať. A prekopal sa až k tunelu, do ktorého už ľahko strčil ruku. Vytiahol odtiaľ dve mláďatá. Na miesto nich vložil dovnútra pascu.

Keď sa vydra vrátila späť, vedela, že niečo nie je v poriadku. Vchod do nory bol rozbitý. Mláďatá sa neozývali. Pán Smolný sa tešil, ako jej prešiel cez rozum. Stačilo, aby aj ona vošla dnu, a bude mať všetky.

